

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 63.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366695952.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Udmattet af disse Forestillinger, kastede han sig paa Sengen for at hvile; men lod Lysene brænde; thi han ventede ikke at kunne sove. Henimod Midnat slumrede han dog ind et Øieblik, men vaktet strax efter af en susende Lyd og en kold Gysen foer over ham. Han slog Øinene op, og alle sex Lys vare sluktc. Nu erindrede han sig at have seet et lidet Hul paa en af Ruderne bag Gitteret, og trøstede sig med, at maaskee et Vindpust derigjennem havde slukket Lysene; skjøndt der var liden Sandsynlighed for i den Afstand, og han heller ikke fornam mindste Trækvind Han forsøgte at slumre igjen; men nu faldt det blodige Lagen ham ind, og det var ligesom Blodet blev vaadt og varmt under ham, og fyldte hele Sengen med en brændende Strøm. Han foer forfærdet i Veiret, rev Lagenet tilside, og den gruelige Fornemmelse var forsvundet. Nu skinnede Maanen klart gjennem Vinduesgitteret; han saa hen mod Døren, for at see, om den var lukket. Bordet stod endnu for den som før; men hans Forfærdelse var grændseløs, da han i Stolen saa et Menneske sidde med Ryggen imod Sengen og skrive. Er det den gale Fangefoged? - tænkte han -eller er det den Myrdedes Gjenfærd, paa hvis blodige Dødsseng du ligger? - eller er det dig selv, dit andet, ubegribelige Jeg, som nu sidder paa din Plads, og fortsætter dit Livs vidunderlige Eventyr? - Idetsamme vendte Skikkelsen sit Ansigt om mod Arnold og stirrede stift paa ham; det var et blegt, men ædelt, skjøndt forvildet Aasyn, og paa Panden var Blod Maanen skinnede underligt paa det sælsomme Dødningeansigt, og Arnold gjenkjendte med usigelig Rædsel sit eget Aasyn, saa livagtig, som saa han sig i et Speil; kun Blegheden og den 64 blodige Pande vedkjendte han sig ikke. Forgjæves vilde han spørge: Hvo er du? Det var ligesom en usynlig Haand holdt ham for Munden, og som det Spørgsmaal maatte koste hans Liv. Forgjæves søgte han at reise sig; han kunde hverken røre Haand eller Fod Nu hævede den sælsomme Skikkelse sig fra Stolen, traadte et Skridt nærmere mod Sengen, og gav Arnold et betydende Vink, mens han pegede paa en hvid Rose i Panelet. - Meer saa ikke den bestyrte Arnold; han sank udmattet tilbage, og kom først til sig selv henvend Morgenstunden ved et forfærdeligt Bulder.